

Mand hans velerhvervede Rettigheder. Det er nemlig det, her sker, at nogle Folk — det er maaske ikke saa forfærdelig mange; hvor stort Tallet er, ved man i øvrigt ikke — ville blive bragte til Betlerstaven, de ville blive ganske økonomisk ruinerede ved den Skat, man her vil lægge paa deres Erhverv. Det forekommer mig, at hvis man endelig vil gennemføre denne Lov, burde man i det mindste yde disse Folk en Erstatning; man burde vurdere deres Forretning, og det offentlige burde sige: Nuvel, hvis de beholde Forretningen, og de ikke ere i Stand til at svare Skatten, skulle de ogsaa være fri for den. Det forekommer mig, at det er ganske ubilligt, at Staten ved at indføre et nyt Princip paa Skattevæsenets Omraade kommer til at ramme Folk, som aldrig nogen Sinde havde kunnet tænke sig, at der kom en saadan Skat. Det er en saadan Urimelighed og Uretfærdighed, som Folketingets Flertal om nogle Øjeblikke maaske er i Færd med at begaa, at man set fra et socialdemokratisk og agitatorisk Synspunkt naturligvis ikke kan have noget derimod; thi Konsekvensen, der kan drages deraf, er denne, at vi i Fremtiden gennem nye Love ganske kunne se bort fra, om vi krænke velerhvervede Rettigheder. I Virkeligheden vilde det, efter at dette Princip er fastslaaet, som denne Lov er Udtryk for, være en Foranstaltning, som ikke et eneste medlem af dette Ting kunde sige noget imod, om et socialdemokratisk Flertal i Rigsdagen vilde gennemføre Ekspropriation af samtlige Len, Stamhuse og Herregaarde uden mindste Erstatning. Det bliver en af Konsekvenserne af dette Lovforslag. Konsekvensen dragen ud i sine skarpe Træk er denne, at ingen Borger ved sig sikker mod, at den danske Rigsdag en skønne Dag, fordi den mangler Penge, gaar hen og flaar ham og ødelægger og ruinerer ham fuldstændigt.

Jeg kan heller ikke forstaa, at der her i Rigsdagen er Stemning for at beskutte Musikpræstationer. Hvis vi i dette lille Land have Grund til at stille os ved Siden af den store Kulturverden — og det mener jeg, vi have paa mange Omraader — skyldes det ikke mindst dette, at vi paa Kunstens Omraade have haft Mænd, som have staaet Side om Side med de mest fremragende i Europa, ganske særlig paa Tonekunstens Omraade. Saadanne Komponister som Hartmann, Gade og Weyse have ikke alene et Navn, som de ville beholde gennem Tiderne i Danmark, men ogsaa et Navn ude omkring i Europa.

Deres Kompositioner, de Melodier, de have skrevet til danske Sange, ville jo faktisk ved det, der foreligger her, blive Genstand for Beskatning. Hvad disse store betydelige Aander have skænket deres Samtid, delvis uden Vederlag, bliver nu udnyttet som et Skatteobjekt. Jeg forstaaer navnlig ikke, at f. Eks. Medlemmer, der repræsenterer Højskolen og Grundtvigianismen, kunne være med til at stemme for at beskutte Musiknydelser. Hvis Højskolen har haft en Evne til at trænge ind i Befolkningen, skyldes det ikke mindst dette, at man i vore Højskoler har forstaaet at værdsætte Sangens og Musikkens Magt, den samme Sang og Musik, som en stor Del af den grundtvigianske Højskoles Repræsentanter i dette Øjeblik er i Færd med at beskutte. Det var en anden Sag, hvis man vilde sige: Alle klassiske Musiknumre, eller alle Musiknumre, der skyldes fremragende danske Komponister, kunne spilles, ligegyldigt hvor det skal være, enten i store Orkestre eller af enkelte Musikere rundt omkring i Landet, uden at der kræves Beskatning deraf; men Sandheden er den, at Hornemans, Hartmanns, Gades og Weyses udmærkede Melodier, at deres glimrende Kompositioner, som have glædet og opmuntret mange før vor Tid, og som ville glæde og opmuntre Tusinder og atter Tusinder, nu ikke ville lyde i samme Udstrækning, som Tilfældet har været tidligere. Der vil blive stænget af for dem; der vil blive gjort et Indgreb i denne Underholdning og Adspredelse og Kunstnydelse, som er af ligefrem fundamental Karakter som Folkeopdragelse.

Jeg vil i hvert Fald haabe, at vi her i Rigsdagen, hvis dette Forslag vedtages, allerede Aaret efter, at det er traadt ud i Livet, og vi have set Konsekvenserne og Virkningerne, alvorligt maa beskæftige os med en Ændring, hvis de Forudsigelser, som Oppositionens Mænd fremkomme med, vise sig at holde Stik. Det forekommer mig, de Herrer maa være forberedte paa, at det ikke alene er nu, der rejser sig Opposition mod Lovforslaget, men at denne Opposition vil komme igen. Jeg antager, det allerede et halvt Aar efter, at dette Forslag er gennemført, vil vise sig, hvilke Meningsløsheder det faar til Følge, hvilke personlige Katastrofer det faar til Virkning, og hvilken Føringelse af Befolkningens Adgang til god folkelig Underholdning det faar til Følge. Spørgsmaalet vil komme op fra Aar til Aar, ved hvert Aars Finanslovsforslag vil Spørgsmaalet om Ændringer i denne Lov rejse sig. Jeg haaber, at der i Løbet af ganske faa Aar